

1728

1. Babinellernus, Gell. Christianus, Medicus iuridicus. --
Occasus: (litteris salutem dicit. (ad republicam
solennem Corvi Frederici Koellnã immittit)
2. Chladenius, Iustus Georgius: De renunciatione
litis in causa sponsaliorum.
3. Chladenius, Iustus Georgius: De arbitris iudicis
in committendis puenis.
4. ^{a. G.} Conradus, Franciscus Carolus: Oratio de iurisdictione
regulari Romanorum et de veterani jurisconsulto-
rum studiis circa regale iuris. 2 Decemb.
5. Krausius, Ioh. Godefr.: De eo, quod iustum est circa
pecuniam lustricem vulgo Palken oder Gualter Geld.
6. Krausius, Ioh. Godefr.: De pacto hereditatis renun-
ciationis, quatenus iure Saxonico in fraudem
creditorum fieri possit.
7. Krausius, Ioh. Godefr.: De praesumptionibus ex vita
et mortis effectu.

8° = Osterhausen, Im. Arch: De jure singulorum
a majori suffragiorum comitatum parte
excepto. 2 Exempl.

9. Mencken, Gottfr. Ludovicus: Selectae fore obser-
vationes . . . dependent.

10. Mencken, Gottfr. Ludovicus: De simultanea iure-
tutura foeminae et a fratre foeminae ad succes-
sionem necessaria.

11. Mencken, Gottfr. Ludovicus: De residuo pretio
ex fratre ob debita foeminae in herede ven-
dito.

12. Lehmann, Ferd. Phil.: De moralis aestimatione
iure

13. Steinbeck, Wolf. Beth. Adolph.: Thesim metaphy-
sicam de perfectione vocales dicit.

14. Hummel, Guillib: De prescriptione relationis
polygamiae secundum analogiam juris civilis

15. Vater, Christianus: Observationes medico-practicae
selectiores de morbis complicatis et intricatis
eodemque diagnosis et curam . . . erudi-
tum examini subiecta.

16. Wernker, Fr. Baltazar, Ord. juristicus . . . Decanus:
Lecturi salutem dicit (ad Disputationem solemnem
Henrici Finkhuff. Scholae iuribus)

17. Wernker, Fr. Baltazar: De conditione in delictis
iniqua iudicis sententia absolutio et solutio
hanc competentem.

18. Wernker, Fr. Baltazar: De iure simultaneae
investiturae non alienabili

19. Wernker, Fr. Baltazar: De dote utriusque
bonis constante matrimonio repetenda

20. Zehn, Christ. Benjamin: De pulchritudine archi-
tectonica.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

1728 1

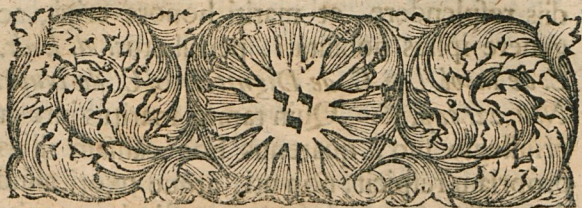
ORDINIS IVRIDICI
IN
ACADEMIA VITTEMBERGENSI
H. T. DECANVS
GEBH. CHRISTIANVS
BASTINELLERVS
ICTVS

SAC. REG. MAIEST. POLON. AC PRINC.
ELECT. SAXON. A CONSILII AVLAE, CODICIS
PROF. PVBL. CVRIAE PROVINC. ET SENATVS ECCLES.
ELECTOR. SAXON. ITEMQVE SCABINATVS
ASSESSOR

LECTORI SALVTEM
DICIT.

ORDINIS IURIDICI
IN
ACADEMIA WITTEMBERGENSI
H. T. DECANVS
GEBH. CHRISTIANVS
BASTINELLERVS
ICTVS
SAC. REG. MAIEST. POLON. AC PRINC.
ELECT. Saxon. A. CONSULS. AULIC. CODICIS
TRAEV. CIVILIS PRAESIDENT. SENATVS COLLE.
LECTOR Saxon. IURIS PRAESIDIATVS
Assessor
LECTORI SALUTEM
DICIT.

Anifesti atque aperti iuris est, quod, constante matrimonio, uxor mariti, non maritus uxoris, conditionem sequatur, et propter matrimonii uinculum uxor ad mariti, non maritus ad uxoris, trahatur domicilium, atque uxor, tanquam perpetua mariti socia, legibus eiusdem ciuitatis, cuius est maritus, alligetur. *l. 65. π. de iudic. l. 5. π. de Rit. Nupt. l. 22. §. 1. et l. fin. §. 3. π. ad Municip. l. ult. C. de Incol. l. 13. C. de Dignit. l. un. C. de Mulier. in quo loco. etc.* Maritus enim principalior persona, immo caput ac dominus uxoris est, et reputantur ambo una persona, una caro, unum corpus, unaque anima. Hinc etiam uxor sub mariti radiis

diis resplendere, et mariti honore erigi, ac genere ipsius nobilitari, perhibetur. *d. l. ult. C. de Incol. l. 13. C. de Dignit. l. 10. C. de Nupt. Nou. 22. cap. 26.* Quin tamen maritus iure et priuilegio suo, quatenus hoc causam illius propriam respicit, non uti, atque uxori aliud domicilium, quam ipsemet constituit, permittere queat, nemo facile in dubium uocabit. Cum igitur mariti successio in bona defunctae uxoris mobilia ex legibus domicilii, quod ista tempore mortis habuit, pendeat, siquidem in rebus mobilibus, quod ad successionem attinet, iuribus loci, ubi defuncti domicilium fuit, parendum: exoritur quaestio, an maritus, qui uxori, ut seorsim alio in loco domum sibi emat, ibique perpetuo habitet, concessit, post eius obitum iura huius loci, ratione successionis suae in mobiles res uxorias, agnoscere cogatur? Contra maritum pugnare uidetur, quod is, qui sciens prudensque in actum, iuri suo contrarium, consentit, hoc iure se abdicasse intelligatur, et renunciatio censeatur abiisse in pactum, a quo deinceps neutiquam resiliendum. At enim uero renunciatio iuris quaesiti, quia facti est,
non

non praesumitur, sed euidenter, siue, ut DD. loqui amant, per probationes arctiores demonstrari debet, adeo, ut ne quidem ex actu aliquo proximo inducatur renunciatio, nisi de ea diserte actum sit. Ratio habetur in promptu, quoniam scilicet renunciationes continent genus quoddam donationis et dilapidationis, nemo autem suum iactare uelle creditur. Vnde et renunciationes dicuntur stricti iuris et strictae interpretationis, neque in illis de una re ad alteram rem, neque de casu ad casum, ualide concluditur. Ac renunciatio, quae in uno expresso aliquid operatur, in altero non expresso nihil amplius operari debet. Praeterea in materia renunciationis, quando coniectura uarias in partes duci potest, illa potius, quae minoris est damni atque incommodi, quam coniectura maioris praeiudicii, adhibenda. Hisce praestructis, ex eo dundaxat, quod uxor praescitu et consensione mariti alio in loco sibi domum comparauerit, ibique ad dies uitae commorata sit, ac si maritus simul iura huius loci pro norma futurae suae successionis in bona uxoris mobilia approbauerit, inferri atque asseuerari nequit. Quod si

enim uxor in mariti domo non permanet, sed
alibi separatim uiuere maault, hoc ex multis
aliis causis, quam ut maritus respectu futurae
successionis detrimentum capiat, fieri licet.
Testatur experientia, quod subsidia uitae, ali-
bi commodius quaerenda, redditus, ad certum
percipiendi locum restricti, salutarior loci cu-
iusdam aër, parentum senectus et cura, diuersa
coniugum religio, uel religionis reformatio, et
prohibitum eius exercitium, dispar coniu-
gum aetas atque indoles, aduersa unius atque
alterius ualetudo, delictum, fuga, et exilium,
mariti saeuitiae, et plura alia commoda at-
que incommoda, in causa esse possint, cur
maritum, aut uxorem, alio in loco seorsim
commorari oporteat. Et tantum saepenu-
mero abest, ut alter coniux, qui domicili-
um mutare cupit, animum ad hereditatem
superstiti adimendam intendat, ut potius al-
teri coniugi, qui translationem domicilii
non impedit, opulentiozem bonorum suorum
hereditatem peroptet, eumque, si ita li-
bet, hac de re reddat certiozem. Sane uxo-
ris separatio a toro et mensa mariti, quamuis
ob acerbam eius potestatem, et saeuitias, ipso-
que

que inuito, decreta sit, maritum successio-
ne in bona uxoris non priuat: Ergo mul-
to minus separata uxoris habitatio, quam
maritus sponte indulget, ad uxoris heredita-
tem marito auferendam, aut imminuendam,
sufficiet. Cum amissio et iactura heredi-
tatis legitimae res maximi sit praeiudicii, et
in singulare ac graue heredis detrimentum
uergat, specialis utique renunciatio et cer-
tioratio iuris, cui renunciatur, requiritur.
Atque, ubi haec non reperitur, ibi con-
tra legitimum hereditatis petitozem mini-
me pronuciandum: Sin autem talis ex-
tat, ipse renunciationis tenor omnino in-
spiciendus est, quoniam ex eo mens et in-
tentio renunciantis optime patescit, et ille,
si clarus ac perspicuus est, finem controuer-
siae constituit. In casu huius argumenti,
haud ita pridem ad Collegii nostri decisio-
nem allato, praeter mariti scientiam et uo-
luntatem, cum qua uxor defuncta sedem
alibi fixerat, considerandum erat, quod u-
xor statutis illius loci se adstrinxisset, at-
que in his certus succedendi modus, mari-
to minus fauorabilis, fuisset praescriptus.
Verum,

Verum, hoc non obstante, cum uxor omne illud, quod in odium mariti tendit, citra expressum eius consensum, frustra et inutiliter suscipiat, superstitem maritum ad uxoris praedefunctae hereditatem secundum iura loci, ubi is domicilium habebat, admittere, iustum et aequum uidebatur. Haec sunt, quae more a maioribus accepto ante, quam officii causa de uita et studiis Nobilissimi et Consultissimi Candidati nostri, **DN. CAROLI FRIDERICI KOEHLAV**, uerba faciam, praefaminis loco dicere uolui, debui. Lucem Ille primum uidit A. C. **MDCCCXIX** die IX. Ianuarii, et patriam nactus est Lipsiam, Patre uerus **FRIDERICO KOEHLAV**, Mercatore, Ordinisque sui tum temporis in emporio isthoc Europae celebratissimo, quem dicunt, Magistro: Matre uero, **DOROTHEA SOPHIA**, ex PHARETRATINA gente oriunda. Ipsi hi parentes amantissimi, quorum, iam beate defunctorum, memoriam prolixissima adhuc pietate colit, sicut in hoc filio,

filio, quem Musis semel destinauerant, edu-
cando, omnem curam diligentiamque adhi-
buerunt, ita istis nihil prius, nihil fuit anti-
quius, quam ut illum a primis statim ineuntis
aetatis annis priuatorum praeceptorum fidei et
industriæ fingendum ac formandum traderent,
omnibusque iis, quibus tenella haec aetas imper-
tiri debet, pietatis et doctrinae primordiis erudi-
endum curarent. Annum circiter is attigerat
nonum, cum, primis literarum domi iactis fun-
damentis, lleburgum translatus, ducis prae-
clari, *M. Samuelis Trouitshii*, Rectoris Scho-
lae ibidem meritissimi, hinc publica, hinc pri-
uata, ad quinquennium fere, institutione im-
bueretur. Sed nec hic permanendi locus. lle-
burgo enim, bona cum praeceptoris uenia, re-
licto, Stolpa eum excepit, ubi per quatuor
integros annos priuatissima docentium cura
excultus, atque ad maiora capeffenda pro-
be fuit praeparatus. Qua de causa A. C.
MDCCCXIX. Lipsiam reuersus, in Academia
patria in album studiosorum recipiebatur. Di-
uiniore literis, ne quid dissimuletur, parum
aberat, quin se totum consecraret. Quare
sapientiae linguarumque studio, quibus subsi-
diis et adiumentis Theologiam ualde inniti

)(

noue-

nouerat, temporis nonnihil ac diligentiae tribuebat. Verum iustis tandem de causis, aliorumque auctoritate, non certe animi inconstantia, factum est, ut ad Themidos castra, mutato consilio, transfret, et Iuris disciplinae se addiceret. In hoc quidem studiorum genere selegit sibi Iustitiae Antistites, fama meritisque celeberrimos, duces optimos, MENCKENIOS, RECHENBERGIOS, GLAFFEYOS, MASCAVIOS, quos sectaretur, quorumque scholas, uix interrupto industriae ordine, frequentaret. Annus nunc propemodum effluxerat tertius, ex quo in Academia patria tantorum ab ore pendeat Praeceptorum, iurisque scientiam pro ingenii felicitate hauriebat, cum Nostrum ingens quaedam incescit Vittembergae, studiorum causa, inuisendae cupiditas. Abiit igitur in hunc ipsum locum, quem adhuc maximopere ueneratur, uelut in bonarum literarum mercaturam, ubi, praeter meas, singulorum reliquorum Antecessorum, quorum nomina famigeratissima adhuc florent, praelectiones summo cum fructu se audiuisse non dememinit. His maximam profectuum suorum partem acceptam refert, atque exinde se plus debere sentit, quam

quam ut rependi a semet unquam possit. Confecto sic studiorum cursu, ante quadriennium nomen suum inter Iuris Candidatos professus, a Collegio nostro impetrauit, ut ad primum examen, seu tentamen, quod mos maiorum requirit, haud difficulter admitteretur. Deinde in numerum Aduocatorum, Regis nostri longe clementissimi auspiciis, rite adscitus, Vittemberga discessit, sedem rerum suarum fortunarumque Wurzenae collocaturus. Ibi causis in foro perorandis omne studium, operam omnem, omne denique tempus hucdum impendit. Nunc autem Candidatus noster alterum examen, quod rigorosum appellant, subiit, in eoque nobis se ita probauit, ut communi concordique omnium suffragio dignus omnino habitus sit, cui, bene merenti, summi in Vtroque Iure honores ac priuilegia doctoralia rite conferantur. Reliquum est, ut crastino die dissertationem inauguralem *de pacto hereditatis renunciatio, quatenus iure Saxonico in fraudem creditorum fieri possit*, sub praesidio et moderamine Viri Consultissimi atque Excellentissimi, D. IO. GODOFREDI KRAVSII, *Institutionum Imper. P. P. Curiae Prouincialis, Scabinatus, et Facultatis Iuri-*

*Iuridicae Vittembergensis, Iudicii item Pro-
uincialis Inferioris Lusatiae Assessoris, Col-
legae ac Patroni nostri honoratissimi, publice
tueatur. Atque huic actui solemniter ut Magni-
ficus Academiae RECTOR, Illustrissimus Co-
mes, Patres, Procures et Cives Academiae in-
teresse, eique honorifica sua praesentia orna-
mentum afferre ne grauentur, ea, qua decet,
obseruantia et humanitate peto, contendo, ac
pro hac beneuolentia singulari plurima offi-
cia paria et mutua, nomine Collegii nostri,
quam religiosissime polliceor. P. P. Vit-
tembergae die XIX. Augusti A. C.*

CID IDCXXIIIX.

VITTEMBERGAE
LITERIS GODOFREDI GAEBERDTI,

ULB Halle

003 612 635

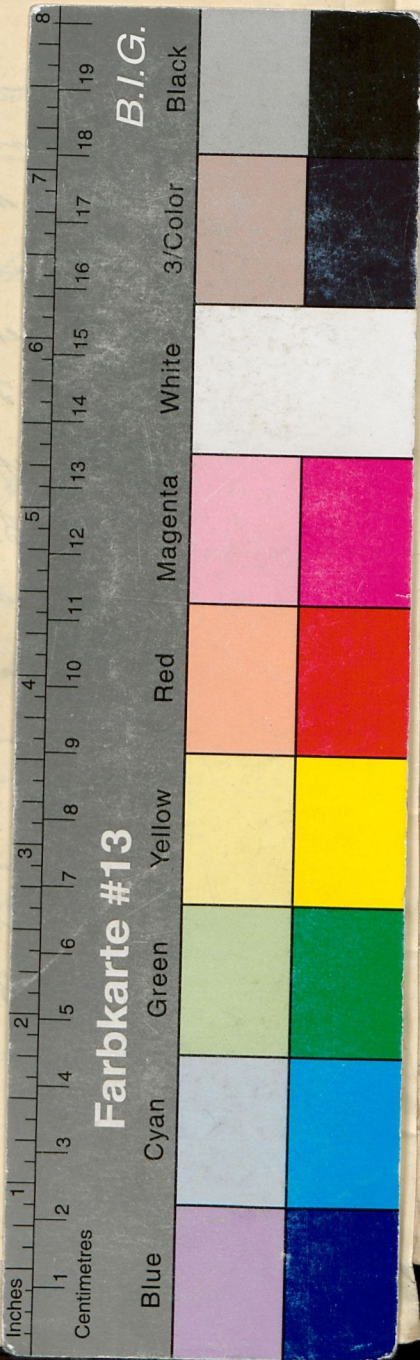
3

56.

1728

1

ORDINIS IVRIDICI
IN
ACADEMIA VITTEMBERGENSI
H. T. DECANVS
GEBH. CHRISTIANVS
BASTINELLERVS
ICTVS

SAC. REG. MAIEST. POLON. AC PRINC.
ELECT. SAXON. A CONSILIIIS AVLAE, CODICIS
PROF. PVBL. CVRIAE PROVINC. ET SENATVS ECCLES.
ELECTOR. SAXON. ITEMQVE SCABINATVS
ASSESSOR

*LECTORI SALVTEM
DICIT.*

